

Leonardo Mobilitási program

Munkanapló

Finnországi szakmai gyakorlat

2011. március 5.-április 2.

Hämeenlinna

Készítette: Ambrus Anna 2/14.T textiltechnikus tanuló

A Tempus Közalapítvány támogatásával négyhetes szakmai gyakorlaton vehettem részt a finnországi Hämeenlinna városában 2011.március 5. és április 2. között.

Négyen utazhattunk az iskolából, s nagyon örültem annak, hogy csoporttársam, Tamás is jöhetett, mert így a két ruhás iskolatársam mellett mi is ketten voltunk. Textilesként más volt a feladatunk, mint a ruhásoknak, de tudtunk segíteni egymásnak, ha valamelyikünk elakadt.

Tisztában voltunk a feladatainkkal, hiszen az iskolában megbeszéltük a program lényegét, de mégis nagyon izgultunk, milyen körülmények közé kerülünk, és hogyan sikerül helyt állnunk.

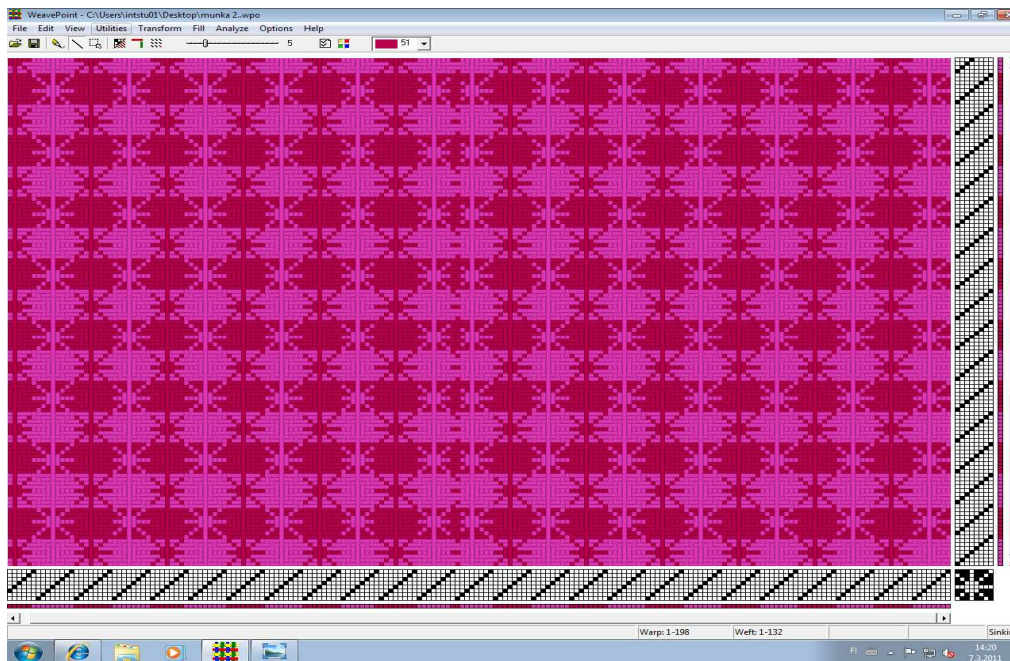
Beszámolóm a kint eltöltött négy hétről a legelső nappal indítanám, amit nagyjából kitétt a repülőút és az utazás, amely számomra picit fárasztó volt, ugyanis életemben először ültem repülőn. Gyönyörű volt látni a tájat és a felhőket, mivel szerencsénkre tiszta időben utaztunk. Helsinkiben a reptéren várt minket Marita, aki később a textiles csoportunk tanítója lett. Ő vitt el minket egy kisbusszal Hämeenlinnába a szállásunkhoz, melynek izgalmas neve volt. Punaporttinak hívták a kollégiumunkat, a szó piros kaput jelent. A legfelső szinten kaptunk szállást egy nagyon szép szobában. Mivel a lift sajnos nem működött, így a bőröndöket fel kellett cipelni a negyedik szintre. Azon a napon nem volt olyan nagyon hideg, ám minden csupa jég volt, és a hó néha még az én magasságommal is felvette a versenyt. Este sötétedés után elmentünk egy kisboltba, ami a kollégiumtól pár háznyira van, és az eladók nagyon kedvesek voltak, és minden megtalálható volt, habár az árai picit drágábbak, mint egy nagyobb bolté. Ide gyakran jártunk később is.

A kollégium

Második napunkon elmentünk egy városnézésre ragyogó napsütésben. Elsétáltunk a várhoz, ahol megtekintettünk korabeli régiségeket, és kiállított tárgyakat, azonban sok terem elég modernen volt felújítva. A vár amúgy a város több pontjáról is szépen látszódik. Utána megebédeltünk egy kisebb étteremben, ahol annyi nyelvi probléma volt, hogy aki a rendelést felvette, nem is finn volt, hanem török és csak annyit értett angolul, hogy pizza és kebab. Volt, aki a kebabot kipróbálta, én maradtam a pizzánál, amúgy sem szeretem a húsos ételeket. Elsétáltunk még a Lidl-be, ami a híd túloldalán volt és az árai alacsonyabbak, mint a kisbolté. Majd utána elindultunk haza a szállásunkra. Tehát megismertük a környéket, az útvonalakat és a város nevezetességei közül néhányat.

Hétfő reggel kezdődött az első napunk az iskolában. Tiszteletünkre felhúzták a magyar zászlót egy napra, nagyon jól esett, hogy így fogadtak minket. Az ottani tanárok megmutatták, mivel foglalkoznak a diákok, illetve mit hol találunk az épületen belül. Megismertük a tanműhely berendezéseit, s bemutatkoztunk a tanároknak. A textiles csoport tanárnője Marita lett, aki az első napunkon megismertetett minket a weave point 6. nevű szövőprogrammal. Szerencsére nagy segítség volt, hogy a nyelvet finnről át lehetett állítani angolra. Ez jó volt, mert az angol felhasználó nyelvvel sok szakmai szót ismertünk meg, amelyeket később tudtunk hasznosítani. Bonyolultabb és egyszerűbb szövésmintákat készítettünk. Kaptunk elegendő időt a gyakorlásra, így az ötleteinket megvalósíthattuk. A tanárnő segített abban, mire figyeljünk, például egy adott kötéssel milyen mintát készítsünk, és mennyi az a fonallebegés, ami még szépen néz ki a szövött terméken.

Első két napunk a program megismerésével telt. Kísérleteztünk színekkel, kötésmódokkal és azzal, mi az, ami számunkra viszonylag egyszerűbben elkészíthető. Én már a kiutazás előtt a rajzfelkészítők során a textil kiegészítők fogalmán belül gondolkodtam, azokat kezdtem el tanulmányozni. Először el is készítettem egy gyapjú és pamut keverékű sál mintáját kék és lila fonál színekkel. A fonallebegés értékénél fontos volt, hogy a szám 1-6 közé essen, mert másképp nem lett volna elegendő kapcsolódó pont a szövetemben ahhoz, hogy szép legyen és legyen tartása. Én kezdtem először a fonalak kiválasztását, amiben Marita volt segítségemre és a raktárban nagyon sok, szép és jó minőségű fonalból kiválaszthattam, melyet szeretnék. Miután nem találtunk elegendő mennyiséget az adott színből, Marita felajánlott egy angóra és moher keverékű puha, kellemes fogású hurkos fonalat. Ez lett a vetülékfonalam a későbbiekben. A lánchonalam kék és zöld lett, ami gyapjú fonál volt. A tanárnő segített és megmutatta, hogyan kell a lánchengert elkészíteni, s hogyan kell a felvető keretet használni. Kiszámoltuk, hány méter szükséges összesen bedolgozódással együtt, majd elkezdtük a felvetést. Ez körülbelül egy napot vett igénybe a számolással és a felvetéssel együtt.

Csütörtökön már Tamásnak segítettem a felvetésében, illetve a szövőgép befűzésében. Ez azért is jó volt, mert megtanultam, hogyan kell befűzni a fonalat, és hogy a nyüstök mennyi odafigyelést igényelnek. Még pénteken is a Tamás szövőszékét készítettük elő Marita segítségével. Miután Tamás gépe készen állt a munkára, következett az enyém, ami már sokkal gyorsabban haladt, mivel tudtuk, mit hova kell befűzni és mire figyeljünk. A lábitók befűzése még mindig okozott kicsi nehézséget, de segítettek ottani diákok is benne.

Szövőszékét fűztem több napon át

Következő hetünkön már mindketten tudtunk a saját munkánkkal megfelelő ütemben haladni. Tamásé picit nehezebb volt, neki 8 lábítóra (pedálra) volt szüksége a megfelelő minta eléréséhez. Nekem elég volt csak három, viszont jóval hosszabb darabot készítettem. A sálam hossza 2,5 méter volt, és kicsivel többet vettünk fel a bedolgozódás miatt. A következő pár nap során dolgoztunk, és közben szakmai kérdéseinkre kerestünk válaszokat. Úgy gondolom, szakmailag nagyon sok új dolgot megismertem, s az nagyon jó volt, hogy nem elméletben, könyvből szereztem az ismereteimet, hanem a gyakorlatban. Nagyon hasznosnak tartom, hogy így tanulhattam, mert nem fogom elfelejteni, amit így sajátítottam el.

A félkész termékeim

Az elkészítés során több probléma is felmerült, többek közt az is, hogy nagyon sűrűn szakadt el a láncfonalam, körülbelül 3-4 cm-enként, ami sok kényszerpihenőt hozott sajnos. De megtudtuk ennek okát is, mert sajnos, száraz volt a fonalam, illetve ha nem dolgozunk a gépen, lazábban kell hagyni a láncfonalat, mert annyira feszítve volt az amúgy is száraz fonal, hogy szakadt, de megmutatták, hogyan kell ezt is kezelni és a végén hogyan dolgozzuk el a csomózások miatt kiálló szálvégeket.

A munka szerveződése és a kinti oktatás merőben más, mint az itthoni. A tanítás 8-kor kezdődött, de számunkra szokatlanul sok szünet volt. 9:45-10:20, 11:00-11:30 és 13:50-14:20 között volt szünet, ennyi alkalommal étkeztek a helyi diákok vagy pihentek. Mi a reggeli első szünetben általában jól laktunk, és aztán már csak a délutáni szünetben mentünk uzsonnázni. Az étel mindig finom volt, ekkor általában valami egészséges szendvics volt választható valamilyen itallal. Kipróbáltuk az iskolai étkezést is, amelyben mindig volt saláta és mindenki annyit szedett az ételből, amennyit akart. Minden étkezéshez volt valami tejtermék is.

Még az első héten az iskola vezetéséből körbe vitt minket az egyik tanár úr az iskola többi épületében, és minden ott tanulható szakmáról mondott pár szót. Nagyon érdekes volt ez a látogatás, és szerintem nagyon jó dolog, hogy a gyakorlatszerzés az elsődleges szempont az oktatásban. Minden szakmának volt egy külön műhelye, amelyek közül több inkább egy komoly gyárra hasonlított, mint például az autószerelőké.

Hatalmas volt ez az iskola, kb.2000 tanuló járt ide, és nagyon sok szakmát oktattak. A tanulók maguk dolgoztak, a tanárok nem voltak mindig velük a műhelyekben. Ha jól sikerült egy termék, azt az iskola boltjában eladták. Itt láttunk ruhákat, lakástextíliát, üvegdíszeket, de székeket és kisebb bútordarabokat is.

Nagyon modern volt a berendezés, sok számítógépet láttunk, s a raktárakban számtalan kellék, alapanyag közül lehetett választani.

Autószerelő gyakorlati terem

A fodrászok műhelye inkább jobban hasonlított egy profizzionális hajstúdióra, mint egy gyakorlati teremre:

Elmondták, hogy az ottani diákok sok esetben megrendelésre dolgoznak, ezáltal megtanulnak és megszoknak egy adott minőségi munkát kiadni a kezükből. A szobafestőknél nagy hangsúlyt kap az, hogy egy falat művészeti szempontból is értékelni lehessen. Nagyon dekoratív munkákat készítettek.

Szobafestők által készített falminta

Láttunk egy újonnan elkészített rajzstúdiót is, ami hatalmas térrel, világossággal és rendkívül modern felszereltséggel rendelkezett.

A diákok minden terem esetében vigyáznak a berendezésre, a tisztaságra, illetve az eszközökre. Sokkal nyitottabbak a kreativitásra és sokkal több a lehetőségük, mint az itteni diákoknak.

Utána meghívtak minket egy ebédre az iskola ebédlőjébe, ami egy különleges halétel volt kaporral fűszerezve.

Napzártaként pedig elmehettünk egy fantasztikus finn hokimeccsre az iskola jóvoltából.

A munkanapló kérdései

1. Hogyan változott az angol nyelv használata a kommunikációd során?

Mindenképpen javult, sok esetben már nem kellett gondolkozni a szavakon, s a szakmai szavak közül is nagyon sok szót megtanultam használni, ösztönösen jött a válasz, ha kérdeztek. Megismertem, milyen is az angol nyelv a hétköznapi kommunikáció során, ami sokban megnyugtatott, mert rájöttem, nem kell mindig a helyességen gondolkozni, sokszor megértik a legegyszerűbb kifejezésekkel is a dolgokat. Megtanultam, hogy angol nyelven hirtelen helyzetekben miként reagáljak, és hogy ne féljek használni a nyelvet, még ha nem is mindig helyesen használom. Kint sokkal jobban beszélnek ugyan az angolt, de nem ért komolyabb gond amiatt, hogy nekem néha el kellett az elején gondolkodnom a válaszon vagy épp azon, amit mondani szerettem volna. Bátrabban beszélek angolul, s örülök annak, hogy gazdagodott a szókincsem. A finn emberek közül szinte mindenki tud angolul, a fiatalok pedig nagyon jól beszélnek.

2. Milyen feladataim voltak, kikkel működtem együtt és kik értékelték a munkám?

Elsődleges feladatomból az volt, hogy szövött termékeket készítsék az iskola által rendelkezésemre bocsátott eszközök és anyagok segítségével. Sok esetben segítettek a kinti új osztálytársaim, illetve a szaktanárok. Elvártak bizonyos fokú önállóságot, de ez élvezhető volt, mert sokszor magunktól is rájöttünk dolgokra. Az itthon megszerzett tárgyi tudást sokszor kellett kint átgondolni és aszerint cselekedni. A szövéselmélet szerencsére sok esetben segített. Megtanultam önállóan átgondolni a felmerülő szakmai problémákat és azt, hogy csak akkor kell segítség, ha már nem boldogulok, de akkor is inkább rávezettek a dolgokra és ezáltal megtanultam őket. A munkámat Marita Pennanen tanárnő felügyelte és segítette, de mindenképp az én bevonásommal. Érdekelte a tanárokat, hogy a diák hogyan érzi a dolgokat, miket vett észre és miket figyelt meg. Ez sok esetben nagyon hasznos volt és egy jó érzés, hogy úgy gondolják, diákként is képesek vagyunk értékelni megfelelően helyzeteket és szakmailag is képesek vagyunk átlátni dolgokat és tudjuk, minek hogyan kellene lennie.

3. Kikkel találkoztam, milyen nehézségeim akadtak, miben mások a finn emberek, mint a magyarok?

Szűkebb környezetünk az iskola és a kollégium volt, ahol az emberek mindennap ugyanazok voltak. Kedvesek és segítőkészek, de sokkal ridegebbek és távolságtartóbbak, mint a magyarok. Ők akkor fognak csak segíteni, ha az ember odamegy és kér tőlük segítséget, akkor viszont nagyon szívesen. Ők maguk között sem közvetlenebbek, nem köszönnek, nem csinálnak közösen dolgokat. Ez először rosszul esett, de rájöttem, nem nekünk szólt, ők ilyenek. Jó volt viszont, hogy a munkánk során nem hátráltattak minket, ha nem tudtunk egyedül haladni és ha kellett, ott voltak és segítettek.

Tágabb környezetünk a város volt, illetve amerre jártunk, boltok, szórakozóhelyek, turisztikai látványosságok helyszínein kedvesek, aranyosak voltak, nem volt sehol sem problémánk, minden esetben kaptunk segítséget és udvariasak voltak. Elsőre nem biztos, hogy pozitív az ember véleménye a finn emberekről, de másodjára, őket megismerve, szokásaikat és életstílusukat elfogadva mindenképp pozitív a benyomás összességében is.

Az élmények, szerzett tapasztalatok és látottak:

A kint töltött időnk alatt többször felmentünk a városba éttermeket kipróbálni és szétnézni, illetve egy pénteki napon a ruhaipari tanulók tanárnője feladatba adta ki, hogy mely nagyobb finn design márkákat nézzünk meg a boltokban. Elmentünk a Marimekko üzletbe, ahol a gyárban készített minőségi és különleges termékek voltak nagyon ízlésesen és dekoratívan elrendezve. Szokatlan volt a sokszínű, nagymintás anyagok alkalmazása, de most már messziről is megismerem a Marimekko-darabokat.

Marimekko design

Uána a mellette lévő Pentik nevezetű bolt következett, ami lakberendezéssel, főként konyha és étkező dekorációkkal örvendeztetett meg minket.

Nagyon szépen voltak berendezve az üzlet részei, sokszor komplett étkezők voltak kiállítva megterített és feldíszített állapotban.

Pentik lakberendezés

Utána jött a Wetterhof alapanyag-kereskedés, ahol főleg fonalakat forgalmaztak, illetve textíliákból készített kézműves termékeket. Volt például egy nemezeléssel készített állatfigura, melyre finnül hosszú szöveg volt ráírva. Először nem értettük, miért van, de utána a tanárnő elmondta, hogy minden ilyen állatkának egy története van. Drága üzletek voltak ezek, melyekben megfordultunk, de ez érthető is volt, hiszen kézzel készültek a termékek és mind természetes alapanyagból.

Összességében a finn design meglepő jellemzői közé tartoztak az élénk színek, nagy minták, illetve a terek világossága, ami talán próbálja ellensúlyozni az időjárásból eredő sok sötét időszakot.

Voltunk Helsinkiben az iskola tanulóival együtt is, ahol megnéztük a nagy könyvtárat és a katedrálist, melynek lépcsőit még nagy hó takarta.

Több ilyen finn design-ra jellemző boltot néztünk meg ott is, és megismerkedhettünk a finn népi motívumokkal, s azok alkalmazásáról Marita mesélt pár szót. Nagyon szép volt a tenger még így befagyott állapotában is. A rákövetkező szombaton mi is bementünk Helsinkibe egy menetrendszerinti járással. A buszpályaudvar először ijesztően hatalmas volt. Olyan, mint egy mélygarázs, ahol a buszok érkeznek az alsó szintre, az indulók pedig a felette lévő szinten indulnak. Óránként közlekednek még éjjel is. A buszpályaudvar felett található a Kamppi központ, ez egy nagyon népszerű, zsúfolt ötszintes bevásárló központ. Az első szinten főleg éttermek vannak, és ez a szint nyílik az utca felé a pályaudvar felett. Marita mondott nekünk egy hangszerüzetet, mivel a férje is zenész, így elkezdtük azt keresni. Többen is nagyon segítőkészek voltak a helyi lakosok közül. A sétánk során több finn üzletbe is betértünk, ahol megfigyelhető volt az ottani és az itthoni termékek minősége közti különbség. Egy kedvenc zenekarunk is koncertezett ebben a hónapban Helsinkiben, és több ember segítségével sikerült megtalálnunk a helyet, ahol tudtunk rá jegyet venni.

A koncert miatt a következő hetünk már izgalomban telt el. Délelőtt szorgalmasan dolgoztam a sálamon, amivel sajnos voltak problémák, mert a fonal laza sodrata miatt vagy csak a hurkos felülete, illetve szárazsága miatt nagyon sűrűn elszakadt, és elég lassan tudtam emiatt haladni. Sok segítséget kaptam Maritától, de nem minden nap ő volt velünk, mert péntekenként tanított az üvegfüvőknél tanított egy másik településen. Ekkor egy Tulja nevű tanárnő foglalkozott velünk. Jók voltak ezek a napok is, rengeteget segített ez a tanárnő is, és tudtunk ugyanúgy haladni a munkánkkal.

Több szempontból is hasznos volt ez az idő, amit kint töltöttünk, mert mi elméletben tanultunk itthon szövést, azonban kipróbálni sosem volt rá lehetőségünk, illetve az alapanyagokat sem tanulmányoztuk ennyit. Úgy érzem, sokat segített abban még a vizsgák előtt, hogy a szövésre vonatkozó tételeim megértsem, és ne kemény magolással kelljen tanulnom, hanem könnyedén el tudjam magyarázni, hogyan is megy ez valójában.

Volt egy nagyon szép napunk, amikor Marita az iskola luxus buszával elvitt minket egy kisebb városnézésre. A programot először a textilfestő műhelyben kezdtük, ahol fonalakat is festettek, illetve a diákok ott tanulhattak többféle textilszínezési módot, mint például a nyomott minta készítését. Ezek nagyon érdekes szakmai tapasztalatok voltak, itthon ilyenről csak a könyvekből szerezhetünk információt.

Textilfestő műhely

Utána elmentünk megnézni egy középkörben épült kis templomot, ami nagyon szép volt és rendkívül karbantartották. A nagy séta után elmentünk egy étterembe, ahol kicsit beszélgettünk Maritával, aki elmondta, hogy többször járt már Magyarországon

Harmadik hét péntekén volt a várva várt koncert, melyre egy esti busszal mentünk. Irtózatossá hóvihar volt, alig haladtunk a hóban. Már épp azon gondolkoztunk, hogy hogyan jutunk el a buszpályaudvarig, amikor Marita megjelent mellettünk kocsival, és kivitt minket. Az a nap nagyon izgalmasan telt. Bementünk busszal Helsinkibe, ahol először egy boltba mentünk, mert vettem magamnak egy kesztyűt. Utána elindultunk megkeresni a helyet, ahol lesz a koncert. Gondot jelentett, hogy a hely neve: PRKL KLUB volt és nem igazán tudtuk kimondani a nevet, így inkább a jegyen mutattuk, hova szeretnénk eljutni. De végül is megtaláltuk.

A koncert (sajnos sötét lett a kép)

Beszélgettünk egy finn fiatal fiúval, aki elmesélte, hogy körülbelül három hónap múlva indul Németországba dolgozni és mondta, hogy furcsa lesz neki, hogy pont nyáron érkezik majd meg és kíváncsian várja, milyen lesz. Kötelező volt ruhatárba adni a kabátokat, táskákat, de ez jó volt, mert nem kellett a ruháinkra és értékeinkre vigyázni, mert vigyáztak rá mások. Szokatlan volt, hogy itt nem zárkózott el a zenekar és az emberek sem viselkedtek őrülden. A

zenekar kint volt egy asztalnál szinte mellettünk. A koncert teljesen más volt, mint egy hazai klubban.

A koncert végén némi ügyeskedés árán tudtunk aláírást is szerezni a frissen szerzett plakátunkra, amit itthon szántunk ajándékba.

A másik nagy élmény onnan indult, hogy egy este elmentünk a kisbalt felé sétálni az erdő irányába, ahol sok-sok kis hétvégi házat láttunk esti kivilágításban, azonban sajnos egy ponton a járda elfogyott, és elvesztünk a hóban, így nem akartunk tovább menni. De egyik Helsinkiben töltött napunk után a helyi pályaudvaron megkérdeztünk egy lányt, melyik buszt javasolja a kollégiumhoz. Mondott egy járatot, ami odamegy, viszont körbe a városon.

Jó ötlet volt, mert olyan helyeken ment körbe, ahol gyalog sosem jártunk volna, és olyan szép tájakat láttunk, amit amúgy sosem nézhettünk volna meg.

Utolsó héten csütörtökön Marita elvitt minket az iskola egy különleges tagozatába szétnézni, ami az üvegfúvókat jelentette. A legjobb az volt, hogy mi is kipróbálhattuk.

Üveget fújtunk

Eseményeink között szerepelt az utolsó pénteki nap, amikor Marita meglepetése tartott minket izgalomban.

Kiderült a meglepetése: találkozhattunk egy magyar fiatal emberrel, aki 10 éve él kint Finnországban és elmesélte, hogyan került ki és hogyan juott el odáig, amit eddig elért. Nagyon büszke volt családjára és arra, hogy szeretettel járnak haza Magyarországra a rokonaikhoz. Amúgy egy régi vadászkastélyban voltunk, amit át alakítottak étteremmé és egy nagyon szép szállodává.

Összeségében jó volt egy olyan rendszerben tanulni, amit máshol sosem lett volna lehetőségünk kipróbálni, nagyon sok kedves embert ismertünk meg, akikkel remélem még beszélünk majd a jövőben is. Több esetben is elgondolkoztam rajta, milyen lehet kinn élni tartósan, hiszen a lehetősége a fiataloknak egy kulturáltabb életre, illetve arra, hogy fejlődhessenek az általuk választott szakmában, lényegesen több, mint nálunk.

Hazafele

Jó tanácsok a következő évben utazóknak csak apróságok lehetnének:

- Az, hogy a papírzsebkendőt tényleg nem használnak, viszont nagy üzletekben árulnak. Érdeemes olyat dolgot is kivinni, amit kint használsz, de esetleg nem sajnálod ott hagyni, ha már nem fér bele a bőröndbe.
- Azon kívül merjetek kérdezni, mert nagyon segítőkészek az emberek.
- És még egy: ne mindig higgyétek el a mirelit ételek képét, mert mi jártunk úgy, hogy nem az volt a dobozban, mint ami rajta volt.

Az érkezésünk zászlója